

תורה מן השמים | חלק א'

לפני שאנחנו מדברים, צריך להבין על מה אנחנו מדברים. מי נגד מי, מה נגד מה. לשים את התורה על שולחן הדיונים - יש בזה משהו לא הגון, כי זה גופא חלק מהדברים שבהם נדבר. אבל נשמע היום כאילו צריך להתנצל על היותנו מאמינים. יש פה משהו לא הגון מבחינת סדרי הדיון: מי שמערער על דבר כ"כ ודאי, עליו חובת ההוכחה, לא להפך. כל דבר אמתי בעולם סובל מטענות וקושיות, לא מזעזעים אותו בגלל קושיות. אבל לבוא ולהתעלם עד כדי שאנחנו צריכים לבוא ולהוכיח את התורה, זה כמו לבוא אל אדם ולבקש שיוכיח שהו קיים. זה לא הגון. יש פה משהו לא מידתי והגיוני, זה יתבאר ממה שנפתח. אבל קודם כל ליישר את הראש: העמידה שלנו לא מתגוננת, אלא באה להראות את האבסורד שמצפים ממנו להיות בעמדת התנצלות.

כשאנחנו באים כביכול להסתכל מהצד ולשאול את עצמנו מה הולך פה, איך יכול להיות שבני אדם מתעלמים מאמת כל כך פשוטה - זו עבודה קצת לא נורמלית. להסתכל על הדברים כאילו מהצד. אנחנו באמת חווים את הדברים באופן פנימי. אם ישאלו אדם הוגן להוציא מתוכו את כל מה שהוא יודע - זה יהיה לו קשה. האינטואיציות שלו קולטות הרבה מאוד מידע שהוא לא יודע לומר. כמה דברים קלטנו מהסביבה שהשוו אל ליבנו את האמת. מאוד קשה להוציא את כל מה שחוונו החוצה. זו מלאכה קשה. ננסה בכל אופן לתאר על מה אמונת ישראל מושתת.

לפני הדיבור על תורה שבכתב. נחלק את הדיון לתורה שבכתב ושבעל פה (אולי אחר כך על אגדות חז"ל, שמשלימות את תורה שבעל פה). כשמדברים על תורה שבכתב - התנ"ך, צריך לדעת מה ההיקף שלו. כשאדם מתייחס לספר בלי לדעת במה מדובר, כל הדיון סובב על דבר תיאורטי. מדובר פה על הספר שאין לו אח ורע בעולם. אין שום כיתוב היסטורי אחר לגבי דברים עובדתיים, שום דבר ביחס למה שהיה פעם. רק מה שהיה מקובל זה שמלכים היו כותבים את סיפורי הניצחונות שלהם, "דברי הימים למלכי פרס ומדי". זה כל מה שהיה, כתבים של מלכים שמספרים את גבורותיהם. לפני שאנחנו מתארים את הספר כאלוקי, עצם ההתפעלות שאנחנו מעברים ספר שמתיימר לספר 3500 שנה מימות עולם, רציפים וכרונולוגיים. זה דבר מדהים כשלעצמו. אין פרק אחד כתוב אצל שאר האומות. זה ספר שמתיימר לספר את כל תולדות המין האנושי מהפיזור לשבעים אומות העולם, כולל תאריכים ושמות באופן כרונולוגי. ברייתא סדר עולם עוקבת על התנ"ך שנה בשנה, עושה חשבון מכל פרק בן כמה היה כל אדם בכל פרק וכמה שנים נבלעו. היה אפשר לעשות חשבון בעזרת הספר מאדם הראשון עד לדריוש השני, סוף מלכות פרס ותחילת מלכות יוון. אלכסנדר מוקדון הוא הדמות הראשונה המפורסמת מאד התנ"ך. הנבואה נעצרה עם מות זכריה והתבטלות הנבואה. מאז אין לנו תיעוד אלוקי אלא חז"ל. בהמשך נבין שגם הוא מקבל את ההסמכה האלוקית, מכח היסודות שיתבארו לנו.

(מה עם אין מוקדם ומאוחר בתורה?)

בגלל שהוא ספר אלוקי הוא לא ספר היסטורי פשוט. אנחנו לא מצפים לכתיבה תיעודית בעלמא, אלא לתעודים אלוקיים נצחיים. אבל, בגלל שההופעה האלוקית בעולם היא היסטורית, אז מופיעים האירועים המרכזיים בתולדות האנושות. הספר הזה לא בא לשכנע אותנו שהוא אמת, הנוכחות האלוקית היתה ודאית לכל העולם כולו. אנחנו לא באים לשאול למה פרט בזה או אחר מופיע. המושג "אין מוקדם ומאוחר בתורה" לא אומר שבתורה אין סדר. חשוב לדעת שדבר ראשון, הרמב"ן נאבק על הסדר הכרונולוגי של המקרא, וכן הגר"א. הגר"א אומר שזה רק כשיש סיבה למה, כשהמספר חורג מהנושא. אבל אם אין סיבה מיוחדת ודאי שהתורה נכתבת כמאמרה.

גם רש"י שמשמש במושג, ודאי לא חולק על עקביות התורה. הוא אומר ששאלת חוסר הסדר לא קשה מדי, כי לפעמים הדברים יוצאים מסדרם. הוא לא התכוון לומר שאין סדר לתורה, אפשר לראות שבפועל הכל ממש עקבי).

(לאסלאם ולנצרות יש ספרים שמדברים על העבר?
הם מדברים על דמות שהיתה בהיסטוריה, אבל אף פעם לא כמכלול עולמי. הם מביאים דמות שמדברת על כל מיני נושאים, אבל ההופעה האלוקית בעולם נוכחת בכל זווית אפשרית שתהיה. אם היינו מספרים את הסיפור שלהם - לא היתה נפקא מינה. אבל כשהדברים שלנו כל כך משמעותיים, הם צריכים להופיע בכל זווית אפשרית.
אם אתה מספר סיפורי חלומות - מה זה משנה איפה זה קרה? אבל כשאתה מספר גילויים היסטוריים, שם זה קריטי לראות איך אלוקות מתגלה.
שם אתה חווה את הדברים מתוך האירועים בעצמם).

(אבל התורה מדברת לכאורה על היסטוריית ישראל?
ודאי שהכל ביחס לתוכנית האלוקית, ומכיוון שהתוכנית האלוקית היא בחירת אברהם וזרעו אז זה סביב האומה.
אבל האומה הזו נפגשה לאורך הדרך בכל הצמתים העולמים האפשריים. אם היה אירוע בקצה העולם שהנבואה לא התייחסה אליו בפירוש, אנחנו לא באים לבקר אותה. אבל המפגשים שלנו עם מרכזי העולם מראים שזה לא סיפור שאנחנו מספרים בבית שלנו).

אנחנו, כצופים מהצד, מבינים את עוצמת הספר האלוקי הזה. הוא לא מפחד לעמוד מול כל העולם ולספר את האירועים שלהם, מאיפה הם הגיעו. הספר מספר את כל היסטוריה של המין האנושי כולו, מה קרה איפה ומתי, הכל באמינות ודיוק.
כיסוי כזה לא קיים בעולם. חוץ מחתיכת חרס עם רשימת כמה מלכים, אין שום כיתוב היסטורי של ימות עולם.

לבוא בכזו עוצמה ולספר לעולם את כל מה שהיה בכיסוי של 3500 שנה - זה נותן מבט אחר לגמרי לכיסוי. כשמסתכלים על זה כך, מיד מבינים שהכפפה עוברת לצד השני - בואו ותתמודדו, חובת הערעור עליכם. אתם באים לערער על דבר כל כך משמעותי, אתם אלו שצריכים להזיע כדי לנסות להגיד תיאוריות. אנחנו לא צריכים לבוא ולהתנצל, אנחנו עומדים בצד החזק (עוד לא פתחנו את עוצמת הכיסוי הזה).
גם אם היינו מעבירים סיפורים אנושיים היינו העם הכי עוצמתי בעולם, כל שכן כשזו היסטוריה אלוקית. אם אומות העולם גם היו עורכים כתבים, היינו שואלים איך יכול להיות שימות עולם שלנו מתנגשים עם כתבים אחרים. אבל הם לא התיימרו לכתוב שום כיתוב. אין להם שום סיפור של היסטוריה העולמית, רק רשמים פה ושם. לפני תקופת יוון כמעט ולא קיים שום תיעוד.

(אנחנו לא עוסקים בתמיכה חיצונית, אבל יש מאמר של פרופסור אהרוני בנושא חקר א"י, שבו הוא אומר שאין חוקר רציני אחד שיבוא ויערער על אמינות התנ"ך. הוא אומר שכל אירועי התנ"ך מקבילים לחלוטין לכל מה שקרה בימות עולם. הוא אומר שזה ספר אמין לחלוטין עובדתית. הוא כמובן מנסה להתעלם מהאלוקיות של העבודות.

יש לו אטלס שמראה מקורות עולמיים לכל פרשה בתורה, הכל תואם אחד לאחד).
לא רק שאין להם כיתובים, אלא שגם הרמזים והרשימות שנמצאו תואמים לחלוטין.
סיפור כזה בלתי אפשרי אם לא במקביל לאותם תקופות. כל מה שכתוב בתנ"ך מתאים רק ובדיוק לאותה תקופה עליה מדובר. האדם הזה לא מאמין לחלוטין.
התנ"ך הוא ספר שאי אפשר להתעלם ממנו.

הספר מתחלק ל-5 חומשי תורה, וכ"ד ספרי נביאים וכתובים.
את חמישה חומשי תורה נחלק לשניים. הספר ניתן לנו, אנחנו נושאים אותו במסורת רציפה מערבות מואב, "ויכתוב משה את הדברים האלו עד תומם".
הוא מצווה לשים את ספר התורה שהוא כתב בארון הברית, ספר התורה הזה ליווה אותנו עד שהוא נגנז בימי אשיהו - כמעט 900 שנה מיציאת מצרים, בערך 850 מערבות מואב.

חשוב לחלק בין ספר בראשית לארבעת הספרים האחרים. בספר בראשית לא היינו חלק מהכתיבה, קיבלנו אותו לראשונה בז' סיוון, "ויכתוב משה את ספר הברית". אז משה כתב מבראשית עד אמצע ספר שמות, כל מה שהוא קיבל בהר.

כשקיבלנו את זה, זה היה ככתיבה אלוקית, לא היינו חלק מהנוף של הכתיבה האלוקית הזו. קיבלנו ספר שמכסה 2448 שנים מהאנושות. לא היינו כאומה במבול, לא במלחמת חמשת המלכים. את החלק הזה קיבלנו כי קיבלנו תורה בסיני, לא כי היינו חלק בדבר. ספר בראשית ניתן לנו כמות שהוא.

מותר לנו לדמיין שיוצאי מצרים לא היו אמורים לדעת על המבול וכד'. (החת"ם סופר אומר שהמסורת שהיתה אמורה להעביר את כל ימות עולם עד יציאת מצרים מאוד קצרה, חמישה אנשים היו מספיקים להעביר את כל המידע).

אבל, לא נכון לומר שקיבלנו את ספר בראשית במסורת. ברגע שעמדנו לפני הר סיני, (וה' דאג שלא יהיה לנו שום ספק מי מתגלה עלינו, ובהסמכת האיש משה ומה שהוא מוסר על ידו), וקיבלנו את ספר בראשית וחצי שמות כספר אלוקי היסטורי. כל העובדות שם הן לא רק נכונות היסטורית אלא גם אלוקיות, כל מה שהתורה ראתה לנכון לציין.

(אז למה התורה לא התחילה מברית בין הבתרים?)
כשנלמד בדרך ה', נראה שישראל מתחילים מאדם הראשון, ישראל הם תיקון שלו. אנחנו מתקני נשמת אדם הראשון, כל 600 אלף נשמות ישראל. ההיסטוריה מתחילה בראשיתה).

מתחילת ספר שמות, לעומת זאת, הספר נכתב איתנו יחד. חצי שמות ניתן לנו כחלק מספר הברית, אבל החלוקה שלנו היא לבראשית וארבעת הספרים הבאים. ספר שמות כבר מדבר אלינו ככתיבה אלוקית שנכתבת יחד איתנו. בספר בראשית יש לנו מספיק אמון לקבל. אבל מספר שמות והלאה זה חלק מחיי עמ"י, סיפורים שהם עצמם חוו.

מתחילת ספר שמות, משה רבנו מגיע לראש הממלכה הכי מפורסמת שהיתה בעולם (מצרים העתיקה היתה כנראה הממלכה הכי אדירה שהיתה אי פעם. אפילו בתקופת יוליוס קיסר, קליאופטרה היתה מלכה נכבדת וחשובה).

הממלכה הזו ליוותה את כל העולם 1500 שנה אחרי יציאת מצרים).
הספר שאנחנו מחזיקים מספר לכל העולם שברגע מסוים, משה ואהרון, שני זקנים, מגיעים בשליחות אלוקית לראש הממלכה הזו וזורשים לשחרר את האומה האלוקית שנמצאת תחת ידו. כף הספר מתאר, הוא מספר את זה לעם שיצא ממצרים וקיבל לידי את ההיסטוריה שלו - ארבעה ספרים שליוו אותו במשך 40 שנה.

מדובר, מתחילת ספר שמות, באירועים שהיינו כאומה חלק מהסיפור המופיע בהם. היינו מקבלי הספר ובמובן מסוים שותפים לספר, כי הוא נכתב איתנו יחד.

הספר הזה נקלט באופן טבעי, הוא מתאר דברים שחווינו יחד כאומה. מבחינה היסטורית, הספרים האלו מלווים 41 שנים רציפות - מגילוי הסנה עד מות משה - שבהם אנחנו היסטוריים כלל עולמיים.

זו גם העזרה גדולה לספר 2000 שנים של ימות עולם, אבל יותר עוצמה גדולה לספר על היווצרות האומה שלנו, שאנחנו נוכחים יחד בכל מילה שהספר נותן.

(אף אחד לא אמר שחמישה חומשי תורה ניתנו למשה בהר. יש שמפרשים שתורה שניתנה מסיני, היינו מאוהל מועד שלמרגלות הר סיני).

עוד לא דיברנו על ראיות, אנחנו לא צריכים אלא לספר את העובדות. זה מה שהספר מספר, וממילא עוד נבין שאין אפשרות לערער עליו. אנחנו מספרים מה כלול בספר, מה האומה שלנו מובילה. לאט לאט נראה שהדברים בלתי אפשריים להכחשה. העובדות, כאמור, הן שספר בראשית מספר היסטוריה עולמית קדם יציאת מצרים, ומספר שמות אנחנו מספרים 41 שנים שבהן העם שלנו ליווה את הדברים עצמם יחד עם משה.

כשאנחנו מדברים על היסטוריה, היא עוצמתית גם ללא ספר. החיזוק מצד הספר נותן עוד קומה.

קודם נדבר על הדברים כהיסטוריה (זו מילה מאוד קדושה. פירושה "העובדה הנוכחת לעיני העולם כולו". מי שמערער על ההיסטוריה עושה עוול גדול, רק היום אנשים מנסים לומר פילוסופיות בגרוש שמה שאנחנו האים וחווים זה לא נושא עובדתי. אל אירועי העולם צריך להתייחס כאמתיים ובלתי ניתנים להכחשה. הם מעולם גם לא הוכחו. עד כדי כך יש כובד משקל לסיפור היסטורי).

הרמב"ן על התורה בפרשת ואתחנן, כשהוא מדבר על האיסור לשכוח את הדברים שראינו במעמד הר סיני, אומר יסוד מאוד גדול: הוא אומר שאירוע כזה לא ניתן להכחשה, כי אי אפשר שאדם יעביר שקר לבניו. שאלו על הרמב"ן: אבל רוב רובו של העולם משקר את בניו? כל המוסלמים, כל הנוצרים, כולם משקרים את ילדיהם? איך הרמב"ן אומר את החוק שלו? איך אפשר להשתמש בטיעון הזה. אם נסביר שהכוונה היא שאדם מעביר רק מה שהוא חושב שהוא אמת, אז נפל הטיעון גם כן. אדם יכול לומר שגם אבא שלו טעה לחשוב שזו האמת. ההגדרה של הרמב"ן היא כזו. הוא לא אומר שאנשים לא יכולים לטעות ולהעביר את הטעות שלהם האלה. אלא, שבהיסטוריה לא תמצא שקרים. אי אפשר לשקר לדור הבא ביחס להיסטוריה. הערבים לא מסרו שקר, מעולם לא ערערו על כך שהיה אדם שנקרא מוחמד. אם העולם מספר כזה סיפור, כנראה שהיתה כזו דמות. אף אחד לא אמר שיש"ו לא היה קיים. סיפור היסטורי הוא תמיד אמת, כי דור לא יכול לשקר בהיסטוריה לדור הבא. הוא מעביר עובדות כמות שהן. אמיתות ההיסטוריה סוגרת לנו פערים, ומעמידה אותנו כאילו אנחנו עומדים מול אותם אנשים. המוסלמים מספרים שמוחמד היה. האם יש לו אמירה שמחייבת אותי? לא. אתם בחרתם להאמין, ואתם רוצים שגם הבנים שלכם יאמינו. הרמב"ן מתייחס להעברת עובדות היסטוריות בלבד. אנחנו לא מספרים אלא דברים היסטוריים, עובדות אלוקיות. ה' התגלה לעולם דרך ריסוק מצרים האדירה, ונוכחותו כלפינו במשך 41 שנים מכוננות (ועוד מאות שנות נבואה) של היסטוריה אלוקית מול העולם כולו. זה לא שאנחנו מספרים שהכרנו אדם שקרו לו משה. אם היינו מספרים את זה, מה זה היה אומר לנו? יש פה נוכחות אלוקית רציפה. זו היסטוריה אלוקית! היא לא מספרת שהיה איש אחד ביננו וזהו. בסיפור 41 השנים האלו נראה עד כמה אין אדם מעביר שקר לבניו מחייב כיסוי עצום של המון פרטים.

לו יצויר שגבריאל המלאך נגלה ל"משוגע ההוא" (כלשון הרמב"ם) - זה מחייב אותך משהו? לא. אבל אצלנו יש פה גילוי היסטורי שאי אפשר להכחיש! סיפורי לילה הם לא היסטוריה. אם ה' היה בוחר להתגלות אל שלושה אנשים מעמ"י היינו צריכים להוכיח את זה אולי, אבל ה' התגלה לעיני כל העולם!

ה' לא השאיר פינה אחת בעולם התרבותי הידוע שבה הוא לא גילה את רצונו. היסטוריה לא יכולה להיות מוכחשת, עובדה מעולם לא הוכחשה. את קיומם של אריסטו ואפלטון אפשר להוכיח? את ההיסטוריה של שני חכמים כאלו שהשפיעו כל כך על העולם אף אחד לא מנסה לערער, למרות שמדובר בסיפור בן 2500 שנים. אפשר אולי בכל זאת, הם היו מקומיים.

ומה אם נערער על אלכסנדר מוקדון? אף אחד לא יגיד את זה! הוא היה בכל העולם, כבש כל כך הרבה אומות ונפגש עם כל אחת. לא היתה אומה שלא לקחה חלק בדבר הזה. בהיסטוריה לא נוגעים.

במובן מסוים גם אפלטון הוא היסטוריה, אבל לא כאלכסנדר מוקדון. אלכסנדר מוקדון הוא בבחינת "הלכה למשה מסיני". מי שיערער על זה - על היסטוריה עובדתית - הוא איש רע מאוד.

(אמר לי אחד שהיום הכל פוסט מודרני, כל אחד והאמת שלו. אמרתי לו שאני אשמח לדבר עם פקיד הבנק שלו, שיגיד לו פעם הבאה שהוא מפקיד כסום נכבד בבנק ש"אני ראיתי רק שקר". בוא נראה איך הפילוסופיה בגרוש הזו תעבוד שם. אין דבר כזה כל אחד והאמת שלו. זה שקר בעלמא). עובדה היא עובדה. ה' אלוקים אמת = עובדה. אמת ויציב ונכון וקיים. ה' לא ביקש מאתנו לעולם להאמין במערכת לא עובדתית. לכן, אנחנו באים להדגיש את העובדות האלוקות בעולם.

(לפי העיקרון של "אין אדם מעביר שקר לבניו", איך זה שההיסטוריה שלנו לא עברה גם דרך העולם? אם העולם כל כך מכיר בהיסטוריה שלנו, למה הוא לא מעביר אותה? יש חוקר חילוני ששאל את השאלה הזו. הוא תמה למה המצרים לא הזכירו [לא משנה שמצאו היום תזכורים ליציאת מצרים] מעולם שום כתיבה היסטורית. לכתובה מצרית אנחנו לא מצפים, שיכתבו את סיפורי הגילויים האלווקיים שלנו בשבילנו. מה שמצפים מהם זה שלא יתעלמו, והם לא מתעלמים. אף אחד מעולם לא הכחיש את ההיסטוריה שלנו. יש ספר שנכתב על ידי פלאוויוס שעוסק בוויכוח עם יוני על היהדות, "נגד אפיון". סופר יוני מצרי, אין לו שום טיעון שהסיפורים לא היו. הוא רק מנסה לתת פרשנות אחרת לסיפורים. מעולם, אומה שמופיעה בסיפור שלנו לא באה וטענה שלא היה כך. לפני כמה שנים עורך דין מצרי תבע בהאג את הכסף והזהב שהוצאנו ממצרים... זה כבר קרה בגמרא, וכנראה שגם הוא ירד מהטענה כמו בסיפור שם, אולי כי הוא שמע את הטענה שאמרו בגמרא. לא רק זו, אלא שכל האומות בנו את יסודות דתם על גבי ההיסטוריה התנ"כית. הדברים כבר היו הרבה יותר קרובים היסטורית, ובכל זאת לא שמענו אף פעם על ערעור היסטורי).

כלל ראשון שיש לבדוק: היסטוריה זה דבר עובדתי. גם היסטוריה קטנה מחייבת התייחסות, כל שכן היסטוריה אדירה כזו:

א. היקף זמן עצום - 1100 שנות נבואה לעיני כל העולם, מפגש עם האומות הכי מפורסמות, 40 שנה עוצמתיות ומכוננות במדבר.
 ב. היקף בין לאומי. ההיסטוריה האלוקית שלנו, גילוי רצון ה', במקום הכי מפורסם ומרכזי בעולם, בתרבות השולטת בכל הים התיכון, והגילוי האלוקי המשיך ללוות אותנו באופן גלוי במפגשים עם כל האומות המפורסמות. כמעט שלא היתה אומה שלא נפגשה עם הנוכחות האלוקית לעיני כולם.
 הנתון הראשון שמחייב הוא היסטוריה. אין העולם מעביר שקר היסטורי לבניו. מעולם לא היה אירוע היסטורי שהוכחש, והתברר שמישהו השחיל אותו לעולם.
 (מה עם מכחישי שואה? הנאצים עשו את הדברים מאחורי הקלעים בצורה כל כך נבזית. המערערים באים, בהצלחה מאוד דלה, לטעון שמספר הנספים היה קטן יותר והכוונות של הנאצים היו אחרות).
 אין שום עובדה שמישהו השחיל להיסטוריה.
 אם היינו בנויים רק על אירוע אחד מפורסם, זה כבר היה מחייב את כולם להתייחס ברצינות. קל וחומר כשאנחנו מדברים על נוכחות אלוקית במשך 41 שנה באופן עוצמתי במיוחד, ואחר כך עוד אלף שנות נבואה לעיני כל העמים, ומפגש היסטורי עם כל האומות המפורסמות.

(הערבים טוענים שאין לנו שום היסטוריה בארץ ישראל? אדם גם יכול לבוא ולטעון שאנחנו לא יושבים פה בחדר. העולם תומך פוליטית, אבל יש כללים היסטוריים שלא מתערערים מכל חצוף שאומר מה שהוא רוצה. מבחינה היסטורית, הדברים לא מתערערים).

השיחה נערכה לפישטחיות הבנתו של העורך,
 וכל טעות או חסרון יש לתלות בעורך בלבד.